

Duh proroštva: Vrijeme odgađanja i ponoćni poklik

Habakukove dvije ploče

Jeff Pippenger

2012-10-14

Habakukove dvije ploče 2 od 95

Razumijevanje milleritskog kalendara i vremena zastoja

U našem posljednjem izlaganju postavilo se pitanje kako 22. listopada 1844. može biti deseti dan sedmoga mjeseca ako je 22. ožujka 1844. prvi dan prvoga mjeseca. Milleriti su u ožujku 1844. pogrešno razumjeli ono što su smatrali završetkom 1843. godine. Nakon toga razočaranja ponovno su ispitali biblijski način računanja vremena. To je objašnjeno u knjizi Gerharda Damsteegta, *Foundations of the Seventh-day Adventist Message and Mission*, osobito na stranicama 89 i 92. Kad su povjerovali da je 1843. završila, ponovno su razmotrili dvije sastavnice svojega razumijevanja vremena: prijelaz s 1843. na 1844. godinu te dane koji označavaju početak i završetak godina, kako bi mogli izračunati deseti dan sedmoga mjeseca.

Često naglašavam da od 22. ožujka do 22. listopada ima sedam mjeseci. Ne tvrdim da je to Pokret sedmoga mjeseca, ali je zanimljivo da su mileriti smatrali 22. ožujka značajnim, a to je i koristan vremenski orijentir u mislima — sedam mjeseci kasnije dovodi vas do 22. listopada. To je činjenica.

Razočaranje i vrijeme odgađanja nisu bili ispunjenja vremenskoga proročanstva, nego prije posljedica nesporazuma među mileritima. Njihovo je nesporazumijevanje ispunilo vrijeme odgađanja i razočaranje; nije postojalo nikakvo određeno proročanstvo koje bi kazivalo da će vrijeme odgađanja započeti u određenom trenutku. Njihovo uvjerenje da je 1843. godina prošla 22. ožujka 1844. proizvelo je razočaranje.

Damsteegt kaže:

Premda je karaimski izračun, koji je označavao završetak židovske godine za mladoga mjeseca 17. travnja 1844., bio favoriziran u glavnim milleritskim periodičnim publikacijama, većina vjernika gledala je na 21. ožujka 1844. kao na vrijeme Kristova povratka. Izvan milleritskog pokreta 21. ožujka bio je dobro poznat i postojalo je vrlo rašireno očekivanje potpunoga sloma čitavoga sustava adventizma na taj datum.

Jučer smo čitali da je Miller očekivao taj datum. Većina milerita gledala je na taj datum, a čak su i njihovi protivnici to znali i pratili ga kao dokaz da su mileriti u zabludi. To je bilo uobičajeno razumijevanje. Nakon što je on prošao, počeli su pomnije istraživati vremenska proročanstva, što ih je dovelo do 22. listopada 1844. To pruža referentnu točku za pitanje koje se pojavilo jučer.

Vrijeme čekanja i prvo viđenje Ellen White

Danas želim više vremena posvetiti vremenu zadržavanja. To je važno zato što se bavimo prvim viđenjem Ellen White, u kojem ona kaže da je sjajno svjetlo na početku staze prema Nebu bilo Ponoćni poklik, te da, ako zaniječete to svjetlo, padate sa staze prema Nebu. Nastojim pokazati da Ponoćni poklik u njezinu viđenju obuhvaća cjelokupnu povijest poruke Drugoga anđela.

Osobno, nemam nikakav problem reći da Ponoćni poklik u tom viđenju, koji se nalazi na početku staze i baca svjetlo duž cijeloga puta, predstavlja povijest milerita od 1840. do 1844. Dinamika te povijesti mora se ispravno razumjeti. Ispunjenje samoga Ponoćnog poklika trajalo je od 12. do 17. kolovoza, kada je poruka bila iznesena na taboru u Exeteru, a zatim su nosili poruku oko dva mjeseca — rujan i listopad, dva mjeseca i pet dana. Prije 22. listopada pripremali su se za Gospodinov povratak. To dvomjesečno razdoblje jest povijest Ponoćnog poklika. Međutim, to razdoblje ne možete razumjeti bez razumijevanja koraka koji su u njega vodili. Za mene je Ponoćni poklik, točnije govoreći, povijest vremena odgođe, koja se nastavlja sve do 22. listopada 1844.

Lociranje poruka trojice anđela

Ovdje je povijest od 1840. do 1844. Postoji nekoliko odlomaka u Duhu proroštva u kojima nam sestra White kaže da trebamo znati kamo smjestiti poruke. Kada počnete smještati poruke, shvaćate da sve poruke pristižu u određenoj vremenskoj točki i nakon toga bivaju osnažene.

Prvi anđeo stigao je 1798. godine u vrijeme svršetka, kada je Knjiga proroka Daniela otpečaćena i kada je došlo do porasta znanja. Poruka prvoga anđela osnažena je 11. kolovoza 1840., kada je načelo dan-za-godinu potvrđeno za sav svijet, dovodeći dolje Anđela iz Otkrivenja 10, što simbolizira osnaženje poruke prvoga anđela.

Drugi anđeo stigao je u lipnju 1842. Jučer smo čitali da je u lipnju 1842. gospodin Miller održao svoj drugi niz predavanja u crkvi u ulici Casco. Uz rijetke iznimke, protestantske crkve zatvorile su svoja vrata. Dakle, u lipnju 1842. stigla je poruka Drugoga anđela, jer kada protestantska crkva zatvori svoja vrata pred porukom Prvoga anđela, postaje dijelom Babilona. Poruka Drugoga anđela poziv je da se iziđe iz Babilona. Ona je progresivna.

Sestra White kaže nam da, premda su protestanti počeli zatvarati svoja vrata u lipnju 1842., poziv na izlazak iz Babilona — sadržaj poruke drugoga anđela — zapravo nije započeo sve do ljeta 1844.

Poruka drugoga anđela stigla je u lipnju 1842. i osnažena je porukom Ponoćnoga poklika, 12.–17. kolovoza 1844., na taboru u Exeteru.

Treći anđeo došao je 22. listopada 1844., jer se toga dana otvara put u Svetinju nad svetinjama, gdje ljudi mogu razumjeti da je Krist sada Veliki svećenik u Svetinji nad svetinjama. Ondje se prepoznaje Kovčeg saveza, a u Kovčegu se nalazi Deset zapovijedi. Kada je sestra White bila uzeta u Svetinju nad svetinjama i pogledala Deset zapovijedi, vidjela je da zapovijed o suboti sjaji iznad ostalih, označujući važnost subote u poruci trećega anđela. To će biti kušnja glede subote ili nedjelje. Dana 22. listopada 1844. došao je sadržaj poruke trećega anđela.

Jedna zajednička značajka svih triju poruka jest ta da, kada je poruka prvoga anđela stigla 1798. godine, nitko je nije razumio. Gospodin je podigao Williama Millera da bude vjesnik prvoga anđela, ali tek 1818. godine — dvadeset godina poslije — Miller je počeo razumijevati tu poruku. Poruka je stigla, ali potrebno je vrijeme prije nego što je Božji narod prepozna, a potom biva osnažena.

Poruka drugoga anđela stigla je u lipnju 1842., ali nijedan milerit 1842. nije počeo nazivati protestantske crkve Babilonom. Oni to još nisu prepoznali. Tek u ljeto 1844. počeli su to prepoznavati i pozivati ljude da iziđu iz crkava. Poruka najprije dolazi, zatim biva shvaćena, a potom biva osnažena.

Dana 22. listopada 1844., kada je Hiram Edson imao svoju viziju Krista koji prelazi iz Svetinje u Svetinju nad svetinjama, primili su nešto svjetla o promjeni Kristove službe. Ali 23. listopada 1844. Hiram Edson nije bio spreman napisati članak ili propovijedati propovijed o tome da je nedjelja žig zvijeri. Oni nisu razumjeli poruku trećega anđela sve do nakon toga razdoblja.

Poruka trećega anđela osnažena je, kako adventisti sedmoga dana znaju, kada joj se pridruži četvrti anđeo iz Otkrivenja 18. Oni koji ovo prate putem prijenosa uživo ili kasnije na DVD-ovima možda će htjeti raspravljati o vremenu kada se četvrti anđeo pridružio trećemu 11. rujna 2001. U ovom trenutku ne iznosimo nikakve tvrdnje o tome, ali to također ne niječemo: četvrti anđeo pridružuje se trećemu anđelu s padom Blizanaca, i tu je Poruka trećega anđela osnažena.

Sve tri anđeoske poruke imaju ova obilježja: dolaze, bivaju shvaćene, a zatim bivaju osnažene.

Dva zatvaranja vrata i čišćenja Hrama

U lipnju 1842. jedna su se vrata počela zatvarati, obilježena time što su protestantske crkve zatvorile svoja vrata pred porukom prvoga anđela. Na početku te povijesti vidimo kako se jedna vrata zatvaraju, a na kraju te povijesti — povijesti drugoga anđela — vrata se ponovno zatvaraju: vrata koja vode u Svetinju, vrata iz prispodobe o deset djevice.

Ta dva zatvaranja vrata važno je zabilježiti, osobito ako ćete se baviti dvama čišćenjima hrama. Krist je dvaput očistio hram dok je bio na Zemlji, a sestra White nam kaže da će na svršetku svijeta biti dva čišćenja hrama, kao što su bila i u vrijeme milerita. Čišćenja hrama u vrijeme milerita mogu se označiti pri zatvaranju vrata u lipnju 1842. — prvih vrata hrama, protestantizma — i pri drugom čišćenju hrama, kada je čišćenje hrama milerita dovršeno.

Pogledat ćemo vrijeme odgađanja. U ovoj povijesti Drugoga anđela, vrijeme odgađanja nastupa 22. ožujka 1844. i omeđeno je dvama čišćenjima hrama. To je poruka Drugoga anđela.

To je također priča o Gideonu. U priči o Gideonu bila su dva čišćenja, što je jedan od simbola dvaju čišćenja hrama i poruke drugoga anđela.

Vrijeme odgode i ponoćni poklik u proroštvu

Započnimo svoje proučavanje citatom iz knjige *Spiritual Gifts*, svezak 1, stranice 195, 196.

Razmatramo vrijeme čekanja kako bismo razumjeli njegovu povezanost s Ponoćnim poklikom, jer

ne želimo odbaciti svjetlo Ponoćnoga poklika; učinimo li to, padamo sa staze u opaki svijet dolje.

Anđeli su bili poslani da pomognu moćnome anđelu s neba, i čuo sam glasove za koje se činilo da odjekuju posvuda: „Izidite iz nje, narode moj, da ne budete sudionici njezinih grijeha i da ne primite od njezinih zala; jer su grijesi njezini doprli do neba i Bog se spomenuo njezinih bezakonja. Ova se poruka činila dodatkom trećoj poruci“ — Upravo je citirala Otkrivenje 18,4: „Izidite iz nje, narode moj, . . .“ I kaže: „Ova se poruka činila dodatkom trećoj [anđeoskoj] poruci i pridružila joj se, kao što se ponoćni poklik pridružio poruci drugoga anđela 1844. godine.“

Poruka drugoga anđela dolazi u lipnju 1842., a Ponoćni poklič joj se pridružuje u kolovozu 1844. To izlivanje Duha na tu poruku — poziv da se izađe iz Babilona — povijest je kojom se sestra White služi kako bi opisala povijest 11. rujna 2001., kada se Poruci trećega anđela pridružuje četvrti anđeo. Četvrti anđeo označava trenutak kada silni anđeo iz Otkrivenja 18 silazi.

„Činilo se da je ova poruka dodatak trećoj poruci te se s njom povezala, kao što se ponoćni poklič povezao s porukom drugoga anđela 1844. godine. Slava Božja počivala je na strpljivim svetima koji su čekali“ — Na kome je počivala slava Božja? Na strpljivim — čemu? Onima koji čekaju. Na strpljivim svetima koji čekaju. U redu? Na svetima koji čekaju; jer sada se nalazimo u povijesti u kojoj proročanstvo kaže: „Blago onomu koji čeka i dođe do 1335. Premda viđenje kasni, čekaj ga.“ Ljudi koji će primiti izlivanje Duha Svetoga jesu sveti koji čekaju.

Slava Božja počivala je na strpljivim, očekujućim svetima, i oni su neustrašivo davali posljednje svečano upozorenje, proglašavajući pad Babilona i pozivajući Božji narod da iziđe iz njega, kako bi umakao njegovoj strašnoj sudbini.“ — Naravno, to je u našem vremenu; ali sveti koji očekuju u našem vremenu predodređeni su svetima koji očekuju u mileritskoj povijesti koju promatramo.

„Svjetlo koje se izlilo na one koji su čekali prodiralo je posvuda, i svi koji su u crkvama imali ikakva svjetla, a nisu čuli i odbacili tri poruke, odazvali su se pozivu i napustili pale crkve.“ — To je: „Izidite iz nje, narode moj!“ To se odnosi na one koji izlaze iz crkava Babilona u našem vremenu kada u Sjedinjene Države dođe nedjeljni zakon. To su pale crkve, crkve Babilona.

„Mnogi su od vremena kad su ove poruke bile dane došli u godine odgovornosti, i svjetlo ih je obasjalo, te im je bila dana prednost izabrati život ili smrt.“ — Sada ona govori da danas u protestantskim crkvama postoje ljudi koji su od 22. listopada 1844. došli u dob odgovornosti; i to je tako. Ljudi u protestantskim crkvama danas nisu bili živi kada je poruka Trećeg anđela stigla u mileritskoj povijesti. Oni se ne smatraju odgovornima za odbacivanje koje su protestantske crkve učinile u svojem vremenskom razdoblju, a to je ključna točka koju valja zapaziti budete li ikada proučavali kako Kristova povijest oslikava svršetak svijeta; jer, tehnički govoreći, proročki je Jeruzalem mogao, i trebao, biti uništen 34. godine po. Kr.

Bilo je 490 godina vremena kušnje odsječenih za Židove od 2300 godina označenih u Danielu 8 i Danielu 9. Tih 490 godina završilo je 34. godine po Kr. kamenovanjem Stjepana. U tom je trenutku Jeruzalem, proročki gledano, trebao biti razoren, ali nije bio razoren sve do 70. godine. U Velikoj borbi sestra White govori isto o toj povijesti. Ona kaže da je bilo djece i drugih koji prije 34. godine nisu čuli poruku Krista i učenika, te im je Bog u svojem milosrđu dao vremena da budu

suočeni s porukom prije razorenja Jeruzalema. Ona, kao i Krist, poistovjećuje razorenje Jeruzalema s prikazom svršetka svijeta.

Ta povijest predodnačuje upravo onu povijest o kojoj ona govori. Kada Zakon o nedjelji dođe u Sjedinjene Države i poruka napokon ode palim crkvama, Božja djeca koja su sada u Babilonu neće se smatrati odgovornima za odbacivanje koje su njihove crkve ili njihovi preci počinili u 19. stoljeću.

Mnogi su od vremena kad su ove poruke bile dane došli u godine odgovornosti, i svjetlo je zasjalo na njih, te im je bila dana prednost izabrati život ili smrt. Neki su izabrali život i zauzeli svoje mjesto uz one koji očekuju svoga Gospodina i drže sve njegove zapovijedi. Treća poruka trebala je izvršiti svoje djelo; svi su njome trebali biti iskušani, a dragocjeni su trebali biti pozvani da iziđu iz vjerskih zajednica. Snažna sila pokreće iskrene, dok očitovanje sile Božje drži u strahu i obuzdanosti rođake i prijatelje, te se oni ne usuđuju, niti imaju moći, spriječiti one koji na sebi osjećaju djelovanje Duha Božjega. Posljednji poziv dopire čak i do siromašnih robova, a pobožni među njima, poniznim izrazima, izlijevaju svoje pjesme neizmjerne radosti pri izgledu na svoje sretno izbavljenje, i njihovi ih gospodari ne mogu ušutkati; jer strah i zapanjenost drže ih nijemima. Čine se silna čudesa, bolesni se iscjeljuju, a znakovi i čudesa prate vjernike. Bog je u tom djelu, i svaki sveti, ne bojeći se posljedica, slijedi osvjedočenje vlastite savjesti i sjedinjuje se s onima koji drže sve zapovijedi Božje; i oni snažno razglašuju treću poruku. Vidjela sam da će se treća poruka završiti sa silom i snagom koja će daleko nadmašiti ponoćni poklik.

U ova dva odlomka ovo je drugi put da ona uspoređuje našu povijest pri nedjeljnom zakonu na svršetku svijeta s poviješću Ponoćnog poklika. Prvi put ona kaže da se Silni Anđeo iz Otkrivenja 18 pridružuje Trećem Anđelu kao što se Ponoćni poklik pridružio Drugom Anđelu. Premda se obraća povijesti krize nedjeljnog zakona, ona se očito služi poviješću Drugog Anđela kao referentnom točkom. To su usporedne povijesti.

"Božji sluge, obdareni silom odozgor, s licima obasjanim i ozarenim svetim posvećenjem, pođoše izvršavati svoje djelo i objavljivati poruku s neba. Duše koje su bile raspršene po svim vjerskim zajednicama odazvale su se pozivu, a dragocjeni su bili žurno izvedeni iz osuđenih crkava, kao što je Lot bio žurno izveden iz Sodome prije njezina uništenja."

Kad je riječ o pozivu na izlazak iz Babilona, bilo na svršetku svijeta ili u poruci drugoga anđela, Lot je simbol te povijesti i uništenja Sodome.

Ako ispravno razumijete Daniela 11, u 41. retku kralj sa Sjevera ulazi u krasnu zemlju i mnogi bivaju oboreni, ali „ovi će umaknuti njegovoj ruci: Edom, Moab i glavnina sinova Amonovih.” Moab i Amon sinovi su dviju Lotovih kćeri. Lotova obitelj predstavlja one koji umiču ruci papinstva u krizi Zakona o nedjelji.

Sestra White služi se ovom simbolikom. Pale crkve predstavljene su Lotom, a dragocjeni su bili požureni iz osuđenih crkava, kao što je Lot bio požuren iz Sodome prije njezina uništenja. Božji je narod bio osposobljen i osnažen izvrsnom slavom koja je sišla na njih u bogatom obilju, pripravljaajući ih da izdrže čas kušnje. Posvuda se čulo mnoštvo glasova kako govori: „Ovdje je

postojanost svetih; ovdje su oni koji drže Božje zapovijedi i vjeru Isusovu.”

Dok govori o pozivu na izlazak iz Babilona na svršetku svijeta, ona se služi poviješću poruke Drugoga anđela iz Milleritskog razdoblja kako bi opisala taj poziv. Poruka Drugoga anđela jest poziv na izlazak iz Babilona, a ta povijest predodnačuje povijest krize nedjeljnoga zakona.

Jedna od biblijskih referenci koje Ellen White koristi kako bi opisala ovu povijest jest izvještaj o Sodomi i Gomori. Čitat ćemo iz Postanka 19,1-11, što je dio izvještaja o Lotu.

I dođoše dva anđela u Sodomu uvečer; a Lot sjedjaše na vratima Sodome. I Lot, vidjevši ih, ustade da im pođe u susret te se pokloni licem do zemlje. I reče: Evo sada, gospodari moji, svratite, molim vas, u kuću svoga sluga, i prenoćite, i operite noge svoje, pa ćete rano ustati i poći svojim putem. A oni rekoše: Ne, nego ćemo noć probaviti na ulici. Ali ih on veoma navaljivaše; te svratiše k njemu i uđoše u kuću njegovu. I pripravi im gozbu te ispeče beskvasnoga kruha, i oni jedoše. Ali prije nego što legoše, ljudi grada, ljudi Sodome, opkoliše kuću unaokolo, i mlado i staro, sav narod sa svih strana. I dozivahu Lota i govorahu mu: Gdje su ljudi koji su noćas došli k tebi? Izvedi ih k nama da ih upoznamo. Tada Lot iziđe k njima na vrata, a vrata zatvori za sobom, i reče: Molim vas, braćo, ne činite tako opako. Evo sada, imam dvije kćeri koje nisu upoznale muškarca; dopustite, molim vas, da ih izvedem k vama, pa činite s njima što je dobro u vašim očima; samo ovim ljudima ne činite ništa, jer su zato došli pod sjenu moga krova. A oni rekoše: Ustupi! I još rekoše: Ovaj došljak došao je da ovdje boravi, pa bi još da sudi! S tobom ćemo sada postupiti gore nego s njima. I silno navališe na čovjeka, na Lota, te pristupiše da razvale vrata. Ali oni ljudi pružiše ruke svoje, uvukoše Lota k sebi u kuću i zatvoriše vrata. A ljude koji bijahu pred vratima kuće udariše sljepoćom, i male i velike, tako da se izmučiše tražeći vrata.

Postupno ispitivanje i vrijeme zadržke

Sestra White govori o postupnom procesu kušnje u Kristovo vrijeme i u vrijeme milerita, prikazujući postupni proces kušnje za nas. U Ranim spisima, na stranici 259, ona kaže:

„Oni koji nisu htjeli primiti poruku Ivana Krstitelja nisu mogli imati koristi od Isusovih učenja, niti su mogli imati koristi od Kristove službe u nebeskom Svetištu.” Zatim kaže: „Oni koji nisu primili poruku prvoga anđela nisu mogli imati koristi od poruke drugoga anđela, niti su mogli imati koristi od ponoćnoga pokliča.”

U onom odlomku u Ranim spisima, 259, kada se vrata zatvaraju u vrijeme Krista, Židovi su u potpunoj tami, sljepoći.

Mileritska povijest Drugoga anđela jest povijest Lota. Dva anđela dolaze u grad (lipanj 1842.), poruka Drugoga anđela stiže, i Lot ih zadržava da prenoće (vrijeme zadržavanja). Slijedi sud, a zatim se vrata zatvaraju (22. listopada 1844.).

Pogledat ćemo još jedan biblijski prikaz povijesti u kojem se vrijeme odgode podudara s mileritskom poviješću prije nego što ovo povežemo u cjelinu.

Mojsije, Svetište i Vrijeme Zadržavanja

Sljedeći događaj u povijesti jest da je Mojsije primio upute o gradnji Svetiša i o Zakonu.

„Sedmoga dana, koji bijaše subota, Mojsije bi pozvan da uzađe u oblak. Gusti se oblak rastvori naočigled svega Izraela, i slava Gospodnja provali kao oganj koji proždire. ‘I Mojsije uđe usred oblaka i uspe se na goru; i Mojsije bijaše na gori četrdeset dana i četrdeset noći.’ Patrijarsi i proroci, 313, 314.

Četrdesetodnevni boravak na gori nije uključivao šest dana priprave.

Tijekom ove povijesti, Mojsije je proveo 46 dana primajući upute o gradnji hrama, što je usporedno s 46 godina od 1798. do 1844., kada je Gospod podigao mileritski hram, i s 46 godina Herodove obnove hrama zabilježenih u Ivanu 2,20, kao i s 46 kromosoma ljudskoga hrama. Tijekom šest dana Jošua je bio s Mojsijem, i zajedno su jeli manu i pili iz potoka koji je silazio s gore. Jošua nije ušao u oblak s Mojsijem, nego je ostao vani, svakodnevno jedući i pijući dok je čekao Mojsijev povratak, dok je Mojsije postio tijekom četrdeset dana.

Tijekom svojega boravka na gori, Mojsije je primio upute za izgradnju Svetiša u kojemu će se božanska prisutnost na poseban način očitovati. „Neka mi načine Svetište da prebivam među njima“ (Izlazak 25,8), bila je Božja zapovijed.

Ovdje nalazimo broj 46 povezan s gradnjom Svetiša.

Čitat ćemo iz Izlaska i zapaziti vrijeme odgađanja u ovom izvještaju, budući da ono predodnačuje vrijeme odgađanja u Kristovo vrijeme, u vrijeme milerita i na svršetku svijeta. Vrijeme odgađanja stvara okolnosti koje omogućuju da se objavi Ponoćni poklik i da se oblikuju dvije skupine štovatelja. Bez vremena odgađanja, dinamika te povijesti ne bi bila uspostavljena za ono što Gospodin želi ostvariti pri Ponoćnom pokliku. Moramo uvidjeti što vrijeme odgađanja predstavlja.

I reče Mojsiju: Uzađi k Gospodu, ti i Aron, Nadab i Abihu, i sedamdesetorica starješina Izraelovih; i poklonite se izdaleka. . . . I Mojsije uze polovicu krvi i stavi je u posude; a drugu polovicu krvi poškropi po žrtveniku. I uze knjigu saveza te je pročitao narodu na sluh; a oni rekoše: Sve što je Gospod rekao činit ćemo i bit ćemo poslušni. Tada Mojsije uze krv, poškropi narod i reče: Evo krvi saveza koji je Gospod sklopio s vama prema svim ovim riječima. Izlazak 24:1, 6-8.

Ovo razdoblje od 46 dana, ovo vrijeme iščekivanja, vrijeme je kada Gospodin sklapa savez s jednim narodom.

Je li Gospodin ušao u savez s mileritima u ovoj povijesti? Da.

Je li sklopio savez s kršćanskom Crkvom na Pedesetnicu u Kristovo vrijeme? Da.

Dakle, ovo vrijeme odgađanja jedno je od obilježja toga da Gospodin stupa u savez s jednim narodom.

I Jahve reče Mojsiju: Uzađi k meni na goru i budi ondje; i dat ću ti kamene ploče, Zakon i zapovijedi koje sam napisao, da ih možeš poučavati. Tada ustade Mojsije sa svojim poslužiteljem Jošuo, i Mojsije uzađe na goru Božju. A starješinama reče: Ostanite ovdje za

nas dok se ne vratimo k vama; i evo, Aron i Hur s vama su: tko bude imao kakvu stvar, neka dođe k njima. Tako Mojsije uzađe na goru, a oblak prekri goru. I slava Jahvina počivala je na gori Sinaju, i oblak ju je pokrivao šest dana; a sedmoga dana pozva Mojsija iz sredine oblaka. I prizor slave Jahvine bijaše kao oganj koji proždire na vrhu gore pred očima sinova Izraelovih. I Mojsije uđe u sredinu oblaka te se uspe na goru; i Mojsije bijaše na gori četrdeset dana i četrdeset noći. Izlazak 24,12-18.

U povijesti Mojsija vidimo vrijeme zadržavanja. Tijekom tog vremena dvije ploče simboliziraju Savez, a Gospodin sklapa Savez i daje Mojsiju upute za gradnju hrama.

Od 1798. do 1844., tijekom tih 46 godina, Gospodin je podizao mileritski hram kako bi mogao stupiti u savez s modernim Izraelom.

Razdoblje o kojemu smo upravo čitali, povezano s Mojsijem i vremenom čekanja sedamdesetorice starješina, u biblijskoj se povijesti naziva Pedesetnica — pedeset dana nakon Pashe. Gospodin je naložio Izraelu da Pedesetnicu obilježava dovijeka. U Novome zavjetu Pedesetnica je u središtu pozornosti rane kršćanske crkve, kao spomen upravo na tu povijest. Iste sastavnice nalazimo na Pedesetnicu u Kristovo vrijeme, u povijesti milerita, a te će se sastavnice ponoviti i na svršetku svijeta.

Pedesetnica i vrijeme čekanja u Novome zavjetu

Pogledajmo Pedesetnicu u svjetlu Luke 24,44–52, tijekom izvještaja o putu u Emaus.

Ranije u Luki, dvojica učenika koji su hodali s Isusom mole Ga da ostane s njima. Biblija rabi riječ „ostane”. Ondje je označeno vrijeme zadržavanja, ali mi želimo označiti jedno drugo vrijeme zadržavanja u toj istoj povijesti.

I reče im [Isus]: Ovo su riječi koje vam govorih dok još bijah s vama: da se mora ispuniti sve što je o meni napisano u Mojsijevu zakonu, u prorocima i u psalmima. Tada im otvori um da razumiju Pisma. I reče im: Tako je pisano, i tako je Krist trebao trpjeti i treći dan uskrsnuti od mrtvih; i da se u njegovo ime svim narodima, počevši od Jeruzalema, propovijeda pokajanje i oprostjenje grijeha. A vi ste svjedoci tome. I evo, ja šaljem na vas obećanje Oca svojega; nego ostanite u gradu Jeruzalemu dok se ne obučete u silu odozgor.

Vrijeme čekanja obilježeno je zapovijeđu da se u Jeruzalemu čeka na silu. Tu se za milerite odvija osnaživanje poruke.

Ostati znači čekati. „Blago onomu koji čeka.” Na što? Na osnaženje.

Ne možete ispravno razumjeti osnaženje Ponoćnog pokliča ako ne razumijete vrijeme zadržavanja, kada im je zapovjedbano da čekaju tu silu. To je dio priče. Da bi svjetlo postavljeno iza vas nastavilo sjati, morate razumjeti cijelu povijest.

Možda još ne vidite kamo ovo vodi, ali sutra će postati jasno.

Tri proročanstva i vrijeme odgađanja

Tri su proročanstva navela milerite na pogrešno shvaćanje koje je prouzročilo vrijeme odgode i prvo razočaranje. Ta su proročanstva ista ona tri za koja je William Miller rekao da mu je za njih dan početak: 1335, 2520 i 2300 dana.

Ako razumijete da je vrijeme odgode poseban sastavni dio Ponoćnog poklika, morate se zapitati što je proizvelo vrijeme odgode. To su bila ova tri vremenska proročanstva: 1335, 2520 i 2300.

Ako odbacite proročanstvo o 2520 i 1335, poričete Ponoćni poklik i padate sa staze dolje u opaki svijet.

To je ono čemu sve ovo vodi.

Oni ostaju jer trebaju čekati silu odozgor, a u mileritskoj povijesti ta je sila bila Ponoćni poklik.

Nego ostanite u gradu Jeruzalemu dok se ne obučete u silu odozgo. I izvede ih do Betanije, pa podiže svoje ruke i blagoslovi ih. I dok ih je blagoslivljao, rastade se od njih i bi uznesen na nebo. A oni mu se pokloniše te se s velikom radošću vratiše u Jeruzalem. Luka 24,49-52.

Betanija je predgrađe Jeruzalema, oko jedne i pol milje izvan grada. U Isusovo vrijeme to je bila znatna udaljenost, budući da su ljudi posvuda išli pješice.

Betanija znači „Kuća siromašnih.”

Isusovo omiljeno mjesto boravka bila je Betanija, gdje su živjeli Lazar, Marija i Marta.

Vrijedi primijetiti da je svečani ulazak povijest kojom se sestra White služi kako bi opisala Ponoćni poklič.

Prije nego što je Isus ušao u Jeruzalem radi trijumfalnog ulaska, zadržao se u Betaniji, Kući siromašnih. Postoji vrijeme zadržavanja koje prethodi trijumfalnom ulasku, kao što postoji i vrijeme zadržavanja koje prethodi ponoćnom vapaju. To su usporedne povijesti, ali mi se još uvijek bavimo odlomkom Luka 24:44–52 te čekanjem i zadržavanjem u Jeruzalemu.

U djelu Rani spisi, na stranici 247, govoreći o mileritskoj povijesti, sestra White kaže:

Razočarani su iz Svetoga pisma uvidjeli da se nalaze u vremenu odgode te da moraju strpljivo čekati ispunjenje viđenja. Isti dokazi koji su ih naveli da očekuju svoga Gospodina 1843. godine naveli su ih da Ga očekuju i 1844. godine.

Pri ponoćnom pokliku mileriti su imali otvoreno razumijevanje Pisma.

„Razočarani” iz prvoga razočaranja vidjeli su iz Svetoga pisma da se nalaze u vremenu odgađanja, te su isti dokazi koji su ih naveli da predvide 1843. kao godinu Gospodnjega povratka sada upućivali na 1844.

Što je Gospodin učinio za njih? Otvorio im je razum. Ovo je usporedna povijest učenika.

Jakovljevo vrijeme čekanja i Savez

U pripovijesti o Jakovu postoji vrijeme zadržavanja. To vrijeme zadržavanja rasvjetljuje mnoge proročke istine, premda ćemo se dotaknuti samo nekih od njih.

Postanak 28, počevši od retka 10, pokazuje da Jakovljeva povijest predožnauje svršetak svijeta. Jakovljevi sinovi predstavljaju 144.000 na svršetku svijeta.

Jakov je imao sinove od četiriju žena — dviju žena, Rahele i Lee, te dviju inoča. Za svoje je žene morao raditi: 2520 dana za Leu i 2520 dana za Rahelu. U Jakovljevoj priči vidimo oba razdoblja od 2520, koja predstavljaju Sjeverno i Južno Kraljevstvo.

Jakov je simbol mileritske povijesti i 144.000. Njegova bi nam priča trebala pružiti svjetlo na svršetku svijeta.

I Jakov izade iz Beer-Šebe i pođe prema Haranu. I dođe na jedno mjesto te ondje prenoći, jer sunce bijaše zašlo; i uze od kamenja onoga mjesta, stavi ga sebi pod glavu i leže na onome mjestu da spava. I usni san, i gle, ljestve postavljene na zemlji, a vrh im dosežao do neba; i gle, anđeli Božji uzlazili su i silazili po njima. I gle, Gospodin stajao nad njima i reče: Ja sam Gospodin, Bog Abrahama, oca tvog, i Bog Izakov; zemlju na kojoj ležiš dat ću tebi i tvome potomstvu. I tvoje će potomstvo biti kao prah zemaljski, i raširit će se na zapad i na istok, i na sjever i na jug; i u tebi i u tvome potomstvu bit će blagoslovljena sva plemena zemaljska. I gle, ja sam s tobom i čuvat ću te kamo god pođeš, i vratit ću te opet u ovu zemlju; jer te neću ostaviti dok ne izvršim ono što sam ti rekao. Postanak 28:10-15.

Gospodin sklapa savez s Jakovom. Kada Gospodin sklapa savez s Mojsijem i Izraelom, postoji vrijeme zadržavanja; kada sklapa savez s Jakovom, postoji vrijeme zadržavanja; kada sklapa savez s modernim Izraelom u mileritskoj povijesti, postoji vrijeme zadržavanja; i kada sklapa savez s kršćanskom crkvom na Pedeseticu, postoji vrijeme zadržavanja.

U ovoj priči, za vrijeme čekanja, Gospodin otvara razumijevanje svoga naroda za svoju Riječ, simboliziranu ljestvama po kojima anđeli uzlaze i silaze — simbolom komunikacije između Boga i čovjeka.

I Jakov se probudi od svojega sna te reče: Zaista, Gospodin je na ovome mjestu, a ja to nisam znao. I obuze ga strah te reče: Kako je strašno ovo mjesto! Ovo nije ništa drugo doli dom Božji, i ovo su vrata nebeska. Postanak 28,16.17.

Na Ponoćni poklik, mileritske se djevice bude i postaju Dom Božji. On ulazi u savez s njima, čineći ih suvremenim Izraelom.

I Jakov urani ujutro, te uze kamen koji bijaše stavio pod svoju glavu, postavi ga za stup i izli ulje na njegov vrh. I nazva ono mjesto Betel; a ime onoga grada prije bijaše Luz. Postanak 28,18.19.

„Luz” se mijenja. Mileriti 1798. godine nisu bili Božji narod. Povijest milerita povijest je načina na koji On stupa s njima u savez i čini ih svojim narodom, mijenjajući ih iz „Luza” u „Betel”.

I Jakov učini zavjet govoreći: Ako Bog bude sa mnom i sačuva me na ovome putu kojim idem, i dade mi kruha da jedem i odjeće da se odjenem, te se u miru vratim u kuću oca svojega, tada

će mi Jahve biti Bog; a ovaj kamen koji postavim za stup bit će dom Božji; i od svega što mi dadeš zacijelo ću ti dati desetinu. Postanak 28,20-22.

Jakovljevi zavjet znači stupanje u savez. On moli Boga da ga sačuva na putu — starim stazama — i da mu dade kruha za jelo. Mileriti trebaju jesti svoj vlastiti kruh i ne vratiti se protestantskoj ludosti.

Ako nastavimo jesti kruh koji nam Bog daje, On će održavati svoj savez s nama. Kruh i odjeća u Jakovljevu zavjetu simboliziraju istine na Karti iz 1843., koju Ellen White naziva Stijenom vjekova — starim stazama i kruhom.

„Ljestve koje je Jakov vidio u noćnom viđenju, kojima je podnožje počivalo na zemlji, a najviša prečka dosezala do najviših nebesa; sâm Bog nad ljestvama, i Njegova slava koja obasjava svaku prečku; anđeli koji se uspinju i silaze po tim ljestvama blistave svjetlosti — simbol su stalne komunikacije koja se održava između ovoga svijeta i nebeskih mjesta. Bog izvršava svoju volju posredstvom nebeskih anđela u neprestanom općenju s čovječanstvom. Ove ljestve otkrivaju izravan i važan kanal komunikacije sa stanovnicima ove zemlje. Ljestve su Jakovu predstavljale Otkupitelja svijeta, koji povezuje zemlju i nebo. Svatko tko je vidio dokaze i svjetlo istine te prihvaća istinu, ispovijedajući svoju vjeru u Isusa Krista, misionar je u najuzvišenijem smislu te riječi. On je primatelj nebeskih blaga, i njegova je dužnost da ih prenosi, da širi ono što je primio.” Fundamentals of Christian Education, 270.

Kada im u vremenu čekanja otvara razumijevanje, čini to šaljući anđele gore i dolje po ljestvama.

Ako ste primili istinu, imate odgovornost podijeliti je. Ako ispunite svoju odgovornost, postajete ljestve — kanal komunikacije. Pozvani smo biti taj kanal.

„Ljestve su predstavljale Krista; on je kanal komunikacije između neba i zemlje, a anđeli idu amo i tamo u neprekidnom općenju s palim ljudskim rodом. Kristove riječi upućene Natanaelu bile su u skladu sa slikom ljestava, kada je rekao: ‘Zaista, zaista, kažem vam: odsada ćete vidjeti nebo otvoreno i anđele Božje gdje uzlaze i silaze nad Sinom Čovječjim.’ Ovdje Otkupitelj poistovjećuje samoga sebe s mističnim ljestvama, koje omogućuju komunikaciju između neba i zemlje.” Review and Herald, 11. studenoga 1890.

Jakov ima vrijeme zadržavanja; zadržava se i sanja o ljestvama, koje predstavljaju Gospodina kako svome narodu tijekom vremena zadržavanja otvara razumijevanje svoje Riječi. U ovoj povijesti Gospodin stupa u savez sa svojim narodom, odvodi ih iz Luza i čini ih Betelom — Domom Božjim.

Kanal komunikacije koji predstavljaju anđeli što uzlaze i silaze po ljestvama, a koji je Krist, također je prikazan u Zahariji. Sestra White to komentira u Review and Herald, 20. srpnja 1897., premda se služi drukčijim simbolom.

„Pomazanici koji stoje uz Gospodina cijele zemlje imaju položaj koji je nekoć bio dan Sotoni kao kerubinu zaklanjaču. Od svetih bića koja okružuju njegovo prijestolje.”

Što su „sveta bića“? Anđeli. „Po svetim bićima koja okružuju njegovo prijestolje, Gospod održava stalnu komunikaciju sa stanovnicima zemlje.“ To su ljestve. Samo, ovdje sestra White neće upotrijebiti ljestve kao simbol.

„Zlatno ulje predstavlja milost kojom Bog održava svjetiljke vjernika opskrbljenima, da ne bi zatreperile i ugasile se. Kad ne bi bilo tako da se ovo sveto ulje izliva s neba u porukama Božjega Duha, sile zla imale bi potpunu vlast nad ljudima.

Bog se obeščašćuje kada ne primamo poruke koje nam šalje. Tako odbijamo zlatno ulje koje bi On izlio u naše duše da se prenese onima koji su u tami. Kada se začuje poziv: „Evo zaručnika! Izidite mu u susret“, oni koji nisu primili sveto ulje, koji nisu njegovali Kristovu milost u svojim srcima, ustanovit će, poput ludih djevica, da nisu spremni susresti svojega Gospodina. Oni u sebi nemaju moć pribaviti ulje, i njihovi su životi upropašteni. Ali ako se traži Božji Sveti Duh, ako molimo kao što je molio Mojsije: „Pokaži mi slavu svoju“, Božja će se ljubav razliti u našim srcima. Kroz zlatne cijevi, zlatno će nam se ulje prenositi. „Ne silom ni snagom, nego mojim Duhom, govori Jahve nad Vojskama.“ Primajući sjajne zrake Sunca pravednosti, Božja djeca svijetle kao svjetla u svijetu.“ Review and Herald, 20. srpnja 1897.

U priči o Jakovu nalazimo povijest mleritskog pokreta. Postoji vrijeme odgode, i on vidi ljestve koje predstavljaju komunikaciju između Neba i Zemlje.

Zaharija nam govori o dvije zlatne cijevi. Ljestve imaju dvije glavne bočne prečke, ali Zaharija ih naziva dvjema zlatnim cijevima.

Trebamo primati poruke koje silaze s nebeskih ljestava i prenositi ih drugima. Ako to činimo, postajemo dio ljestava, dio procesa priopćavanja.

Sestra White to povezuje s prispodobom o deset djevica.

U mleritskoj povijesti ispunjavali su prispodobu o deset djevica. Jakovljevo vrijeme otezanja jest vrijeme otezanja iz Mateja 25 i Habakuka 2: „Ako vizija i odugovlači, čekaj je.”

Priča o Jakovu i Zahariji ista je vremena odugovlačenja.

Vrijeme odgode označuje, među ostalim, da Gospodin uskoro kani povećati razumijevanje Riječi Božje među svojim sljedbenicima. Ako ne primiš to sveto ulje, luda si djevica.

Kada dosegneš ovu povijest, kada se vrata zatvore i ti budeš luda djevica, sestra White kaže: „Najžalosnije riječi koje su ikada bile čute: ‘Nisam vas poznao.’”

Ne možete odvojiti vrijeme odgađanja od Ponoćnog pokliča. Vrijeme odgađanja dovodi do izlivanja Duha Svetoga, koje Božjem narodu otvara razumijevanje Riječi u vrijeme Ponoćnog pokliča i daje ulje koje razlikuje mudre od ludih djevica.

Vrijeme čekanja i Kristovo krunsko čudo

Postoji vrijeme zadržavanja kada je Krist izvršio svoje krunsko djelo — uskrsnuvši Lazara.

Isus je primio poruku: „Lazar je bolestan. Dođi, pobrini se za njega.” Ali Isus nije odmah otišao.

Sestra White kaže da su se učenici spotaknuli o to. Pitali su se zašto neće pomoći svojem prijatelju niti dokazati svoju moć kao Mesija. Ali On je oklijevao.

„Odgadajući svoj dolazak k Lazaru, Krist je imao cilj milosrđa prema onima koji Ga nisu primili. Zadržao se kako bi, uskrišavajući Lazara od mrtvih, svojem tvrdokornom, nevjernom narodu dao još jedan dokaz da je On doista ‘uskrснуće i život’. Nerado je odustajao od svake nade za narod, siromašne, zalutale ovce doma Izraelova. Njegovo se srce slamalo zbog njihova nepokajanja. U svojem milosrđu naumio im je dati još jedan dokaz da je On Obnovitelj, Onaj koji jedini može iznijeti na vidjelo život i besmrtnost. To je trebalo biti dokaz koji svećenici nisu mogli pogrešno protumačiti. To je bio razlog Njegova odgađanja odlaska u Betaniju.” *The Desire of Ages*, 529.

Zadržao se kako bi im dao još jedan dokaz da ima moć mrtve vratiti u život. To vrhunsko čudo, uskrснуće Lazara, stavilo je Božji pečat na Njegovo djelo i na Njegovo pravo na božanstvo. U Ponoćnom pokliku Gospod podiže mudre djevice. To je prikaz procesa pečaćenja. Milleriti su bili pečaćeni, pružajući prikaz pečaćenja 144.000. Pouka o Lazaru jest da Krist može uzeti nekoga tko je mrtav u prijestupima i grijesima i vratiti ga u život. U odlomku o Lazaru Krist smrt definira kao san. Svi oni spavaju. On se zadržava. On će uskrsnuti Lazara, vraćajući ih u život i stavljajući svoj pečat na njih. To je Njegovo vrhunsko čudo. U našoj povijesti, kada zapečati 144.000, On ih podiže kao stijeg. Zaharija kaže da je taj stijeg kao dragulji u kruni. To je Njegov krunski čin.

S izlivanjem i otvaranjem istine u milleritskoj povijesti, vrijeme odgode označava kada Gospodin otvara istinu. Ljestve, s anđelima koji uzlaze i silaze, mjesto su gdje se odvija proces pečaćenja.

Slavodobitni ulazak i ponoćni poklič

Sada promatramo trijumfalni ulazak. Zapazite s čime sestra White uspoređuje trijumfalni ulazak u Duhu proroštva, svezak 4, stranica 250.

„Ponoćni poklik nije se toliko pronosio argumentacijom, premda je biblijski dokaz bio jasan i neoboriv. S njime je išla poticajna sila koja je pokretala dušu. Nije bilo sumnje ni preispitivanja. Prigodom Kristova slavodobitnog ulaska u Jeruzalem, narod koji se iz svih krajeva zemlje okupio da svetkuje blagdan pohrlio je na Maslinsku goru, i kada su se pridružili mnoštvu koje je pratilo Isusa, zahvatilo ih je nadahnuće toga časa te su pridonijeli da se razliježe poklik: ‘Blagoslovljen koji dolazi u ime Gospodnje!’ [Matthew 21:9.] Na sličan su način i nevjernici, koji su hrlili na adventističke skupove — neki iz znatiželje, a neki samo da bi se rugali — osjetili osvjetlojavajuću silu koja je pratila poruku: ‘Evo, zaručnik dolazi!’”

Slavodobitni ulazak predstavlja Ponoćni poklik.

Pročitajmo što sestra White kaže o trijumfalnom ulasku u časopisu *The Youth Instructor*, 21. veljače 1901.

Vrijeme Kristova ulaska u Jeruzalem bilo je najljepše doba godine. Maslinska gora bila je zastrta zelenilom, a gajevi su bili prekrasni raznolikim lišćem. Iz krajeva oko Jeruzalema mnogi su ljudi došli na blagdan sa žarkom željom da vide Isusa.

Zašto? Zato što su čuli za Lazara.

Krunsko čudo Spasitelja, u uskrišenju Lazara iz mrtvih, imalo je čudesan učinak na narod, te je veliko i oduševljeno mnoštvo bilo privučeno na mjesto gdje se Isus zadržavao.

Dakle, On boravi u Betaniji prije slavodobitnog ulaska.

To se odnosi na vrijeme čekanja.

Poslijepodne je već bilo napola prošlo kada je Isus poslao svoje učenike u selo Betfagu, rekavši: „Pođite u selo pred vama, i odmah ćete naći privezanu magaricu i magare s njom; odriješite ih i dovedite ih k meni. A ako vam tko što rekne, kazat ćete: Gospodinu su potrebni; i odmah će ih poslati.“

To je bio prvi put tijekom svoje službe da je Krist pristao jahati, a učenici su to protumačili kao znak da će upravo ustvrditi svoju kraljevsku silu i vlast te zauzeti svoje mjesto na Davidovu prijestolju. Radosno su izvršili nalog. Našli su magare, odriješili ga i doveli Isusu, koji je sjedio na nj. Kad je Isus zauzeo svoje mjesto na životinji, zrak se ispunio usklikima hvale i pobjede. Nije nosio nikakvo vanjsko obilježje kraljevskog dostojanstva, nije bio odjeven u državničko ruho, niti su ga pratili vojnici. Ali bio je okružen mnoštvom uzbuđenim iščekivanjem. Upravo je bio uskrsnuo mrtvaca. Narod je mislio da dolazi biti Spasitelj Izraela. Tko su bili ti ljudi?

Mnogi se laskaju mislju da je došao čas Izraelova oslobođenja. U mašti vide rimsku vojsku raspršenu i protjeranu iz Jeruzalema, a židovski narod ponovno slobodan od jarma tlačitelja. Od usta do usta prelazi pitanje: „Hoće li u ovo vrijeme opet uspostaviti kraljevstvo Izraelu?“ Mnogi u mnoštvu prisjećaju se riječi proroka: „Raduj se veoma, kćeri sionska; podvikuj, kćeri jeruzalemska: evo, tvoj kralj dolazi k tebi: pravedan je i donosi spasenje; ponizan i jaše na magarcu.“ Svaki nastoji nadmašiti drugoga u odgovoru na proročku prošlost. Klicanje odjekuje s gore i iz doline: „Hosana Sinu Davidovu:“ — Ponoćni poklik — „Blagoslovljen koji dolazi u ime Gospodnje; hosana na visinama.“

U toj povorci nije se čula nikakva žalost ni naricanje. Oni koji su nekoć bili slijepi, ali čije je oči izliječio Sin Božji, predvodili su je.

Tko predvodi put? Oni koji su nekoć bili laodicejci.

Tiskali su se uz Isusa, dok je jedan kojega je On uskrisio od mrtvih vodio životinju na kojoj je jahao. Oni nekoć gluhi i nijemi, sada iscijeljeni, pridonosili su sve glasnijim radosnim hosanama. Hromi, koji su sada hodali, lomili su palmine grane i prostirali ih na Njegovu putu.

Gubavac, nekoć isključen iz društva, bio je ondje, očišćen Spasiteljevom silom. Položio je svoju odjeću na put Spasitelju, kličući: „O zahvaljujte Gospodinu, jer je dobar; jer milost njegova traje dovijeka.“

Izliječeni opsjednuti bio je ondje, sada pri zdravoj pameti, pridružujući svoje svjedočanstvo: „Gospodin mi je učinio velika djela, čemu se radujem.“

Uskriseni mrtvi bili su ondje, hvaleći Ga. Udovica i siroče pripovijedali su o Njegovim čudesnim djelima. Mala djeca, oni izliječeni od bolesti i oni vraćeni iz groba, posipali su put

Otkupitelja palmovim granama i cvijećem.

Dakle, Isus ostaje u Kući Siromašnih, upućujući na Vrijeme Zadržavanja.

Zašto? Zato što će uskoro izliti Duha Svetoga i otvoriti njihovo razumijevanje, upućujući na Ponoćni poklik.

U ovoj priči On dolazi kao Kralj, što se odnosi na 22. listopada 1844. Dolazi li Isus 22. listopada 1844. primiti kraljevstvo? Da.

Ovo je svečani ulazak, a bit će onih koji će podići ponoćni poklič.

Tko su ti ljudi? To su oni koje je preobrazila Kristova sila.

Poruka Kristove pravednosti, Njegove sile da nas promijeni iz slijepih u one koji vide, iz mrtvih u žive, iz gubavca u čista, sadržana je u povijesti Svečanoga ulaska, koji predodražuje Ponoćni poklik. Što nosi tu poruku?

Na čemu Krist jaše? Na magarcu. Poruka islama nosi poruku Kristove pravednosti.

Godine 1840. osnaženje poruke prvoga anđela bilo je povezano s obuzdavanjem islama. Prva poruka vodi do druge poruke; one se ne mogu razdvojiti.

Prva poruka nosi Drugu poruku.

Prva poruka bila je potvrđena kada je islam bio obuzdan, ispunjavajući proročanstvo. Ta je potvrda osnažila poruku prvoga anđela i dovela do toga da su protestanti zatvorili svoja vrata pred njom.

Zatvaranje vrata od strane protestantskih crkava bilo je odbacivanje poruke islama.

Povijest mileritskog pokreta predodražuje našu povijest.

Poruka Kristove pravednosti u vremenu pečaćenja 144.000, kada Gospod izlijeva svoga Svetoga Duha i otvara Pisma laodicejcima i gubavcima adventizma, ponovno se nosi po magarcu — Poruci islama.

U ljeto i jesen 1844. bila je objavljena poruka: „Evo, zaručnik dolazi.“ Tada su se razvile dvije skupine predložene mudrim i ludim djevicama — jedna skupina koja je s radošću gledala na Gospodinov dolazak i koja se marljivo pripravljala da Ga dočeka; druga skupina koja je, pod utjecajem straha i djelujući iz nagona, bila zadovoljna teorijom istine, ali je bila lišena Božje milosti. U prisposobi, kada je zaručnik došao, „koje bijahu spremne udoše s njim na svadbu“. Dolazak zaručnika, koji je ovdje prikazan, zbiva se prije svadbe. Svadba predstavlja Kristovo primanje Njegova kraljevstva. . . . Velika borba, 427

Slavodobitni ulazak jest dolazak Kralja. Dana 22. listopada 1844. On prima Kraljevstvo. To je Slavodobitni ulazak.

U ovome vremenskom razdoblju dvije skupine bivaju zapečaćene u svojoj sudbini.

Objava: „Evo, Zaručnik dolazi“, u ljeto 1844., navela je tisuće da očekuju skori Gospodinov dolazak. U određeno vrijeme Zaručnik je došao, ne na zemlju, kako je narod očekivao, nego k Starcu Dana na nebu, na svadbu, na primanje svojega kraljevstva. „I koje bijahu spremne udoše s Njime na svadbu; i vrata se“ — što? — „zatvoriše.“ Oni nisu trebali osobno biti nazočni na svadbi; jer se ona odvija na nebu, dok su oni na zemlji. Kristovi sljedbenici trebaju „čekati svoga Gospodara kada se vrati sa svadbe“. Luka 12:36. Ali oni trebaju razumjeti Njegovo djelo i vjerom Ga slijediti dok On ulazi pred Boga. U tom se smislu za njih kaže da ulaze na svadbu.“ Velika borba, 427.

Biblijske reference na vrijeme čekanja

Nekoliko biblijskih redaka ističe vrijeme zadržavanja. Brzo ćemo ih proći i zaključiti izjavom sestre White.

Dok je zaručnik odgađao, sve su zadrijemale i zaspale. Matej 25,5.

Upravo ovdje, 22. ožujka 1844., u vezi s vremenom odgode.

22. ožujka 1844. nije predviđanje biblijskog proroštva. To je datum koji su mileriti pogrešno razumjeli, ali je prouzročio prvo razočaranje i označio vrijeme odgađanja.

Pisma ne tvrde da Bog uzrokuje vrijeme odgode. To ga proizvodi nerazumijevanje naroda: „Ako vizija i kasni, čekaj je, jer neće kasniti, ne laže.“

Blago onome koji čeka i dosegne tisuću tristo trideset i pet dana. A ti idi svojim putem do svršetka; jer počivat ćeš i stajat ćeš u svojoj baštini na svršetku dana. Daniel 12:12, 13.

Ovo možete čitati na dva načina. U svakom slučaju:

Blagoslovljen je onaj koji čeka i koji dođe do tisuću tristo trideset i pet dana. A ti idi svojim putem do svršetka; jer počivat ćeš i stajati u svojem dijelu na svršetku dana.

Blagoslov dolaska do 1335 nije samo u dosezanju završetka vremenskoga proročanstva. Na Karti 1335 završava 1843. godine. Blagoslov nije samo završetak proročanstva, nego iskustvo vremena odgađanja. Blagoslov se zbiva između vremena odgađanja i 22. listopada 1844. To je mjesto gdje trebaš čekati. „Blagoslovljen je onaj koji čeka.“

Zato će Gospod čekati da vam iskaže milost; zato će se uzvisiti da vam se smiluje, jer Gospod je Bog pravde; blago svima koji njega čekaju. Izaija 30,18.

Čekanje se proteže od vremena zadržavanja do 22. listopada 1844. Ako Ga čekate, bit ćete blagoslovljeni.

Jer viđenje je još za određeno vrijeme, ali će na svršetku progovoriti i neće slagati: ako i oklijeva, čekaj ga; jer će zacijelo doći, neće zakasniti. Habakuk 2,3.

Nerazumijevanje milerita prouzročilo je vrijeme odgode. Viđenje je za određeno vrijeme — 22. listopada 1844. Ono neće iznevjeriti, ali ćete misliti da odgađa zbog nerazumijevanja.

Je li Gospodin namjerno oblikovao to nerazumijevanje? Da. Sestra White to kaže.

Gospodin je proizveo nesporazum putem Karte iz 1843. William Miller rekao je da nikada nije konačno ustvrdio 1843., ali su ga 1843. braća zamolila da ukloni „ako” i označi 1843. kao putokaz. Sestra White kaže da je to proročki putokaz, ispunjenje Habakuka 2. Taj putokaz, dogmatski označavajući 1843., proizveo je vrijeme oklijevanja.

„Blagoslovljene su oči koje su vidjele ono što se vidjelo 1843. i 1844. godine. Poruka je dana. I ne bi smjelo biti odgađanja u ponavljanju poruke, jer se znakovi vremena ispunjavaju; završno djelo mora biti obavljeno. Veliko će djelo biti učinjeno u kratkom vremenu. Uskoro će po Božjem određenju biti dana poruka koja će narasti u glasan poklič. Tada će Daniel stajati u svojem dijelu, da dade svoje svjedočanstvo.” Manuscript Releases, sv. 21, 437.

Zapazite Daniela 12,12.13: „Blago onomu koji čeka i dođe do tisuću tristo trideset i pet dana.“ — „Blago onomu koji dođe do 1335. Blago onomu koji dođe do 1843.“ To jest 12. redak.

Redak 13:

A ti idi svojim putem do svršetka; jer ćeš počivati i stajat ćeš u svojoj baštini na svršetku dana.
Daniel 12,12.13.

Sestra White povezuje retke 12 i 13, govoreći da se blagoslov 1335 ispunjava 1843. i 1844. godine. Ne radi se o određenoj vremenskoj točki, nego o onima koji čekaju Kristov svečani ulazak u Jeruzalem, prepoznaju anđele kako uzlaze i silaze po ljestvama te stupaju u savez s Gospodinom dok im On daje dvije ploče Saveza.